

huis onder zich voelt dreunen door den ratelenden donderslag boven zijn hoofd. Het was, of de klanken galmend in de kamer bleven hangen en zij weerkaatsten zoo hevig door zijn brein, dat alles hem begon te draaien voor de oogen en hij 't licht zag verduisteren door groene en roode nevels.

Hoe was 't mogelijk zulk een hardvochtige ruwheid uit te spreken?

En dat had *hij* gezegd . . . *hij* tot zijn vrouw . . . en die woorden waren er uit; geen menschelijke macht kon ze meer terug trekken!

Hoe was 't mogelijk; hoe was 't mogelijk?

Zou hij dan nooit wijzer worden?

Een moordenaar uit drift kon niet verslagener staan door zijn onherstelbare daad, dan Blank door zijn ondoordachte uiting. Een snijdend zelfverwijt doorvlijmde zijn gemoed.

Effenend, als olie op golfgeklots, zonk het berouw neer op zijn ziedende drift. Zijn toorn, zijn jaloezie, zijn ergernis, alles smolt weg in een pijnlijk week verlangen om te herstellen, wat hersteld kon worden. Hij hield toch nog altijd zooveel van haar! Hij wilde immers al, wat in zijn macht stond, doen om haar elk verdriet te besparen!

Was hij er niet dankbaar voor zulk een lieve vrouw te bezitten?

Kon hij zonder haar zich zijn toekomst indenken?

't Is waar, er viel niet langer aan te twijfelen, dat ze . . . De bewijzen had hij in handen gehad. Hij zag den brief nog liggen . . . daar ginds op de tafel!

Doch . . . wat bewezen ze eigenlijk . . . die brieven? Hij kende immers den inhoud niet.

Hoe verkeerd, hoe dom was 't geweest haar venijnige speldeprikken toe te dienen?

Wie weet, of hij de volle waarheid niet al lang zou weten, misschien weer heelemaal gerustgesteld zijn, indien hij haar dadelijk aan zijn borst gedrukt, in de lieve, treurige oogen gekeken en openhartig zijn afschuwelijke verdenking gebiecht had?

Dat hij ook altoos zoo stroef, zoo onhandig moest wezen!

Nu nog . . .? Neen; nu kon hij niet op eens zoo gansch anders te werk

Als je maar een kind hadt gehad!